

z ustawą wynagrodzenia niższe, niż prokuratorzy z odpowiadającej im kategorii posiadający tę samą grupę zaszerogowania i staż pracy, i w której, biorąc pod uwagę sytuację gospodarczą kraju, ich wynagrodzenia zasadniczo nie odpowiadają znaczeniu pełnionych przez nich funkcji, w szczególności w świetle praktyki uznaniowego przyznawania nagród, stosowanej przez osoby zajmujące wyższe stanowiska?

- 3.B** W przypadku odpowiedzi twierdzącej na pytanie poprzednie, czy przywołaną zasadę niezawisłości sędziowskiej należy interpretować w ten sposób, że w tych okolicznościach prawo do rzetelnego procesu nie jest zagwarantowane?
- 4.A** Czy art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) należy interpretować w ten sposób, że jest sprzeczne z tym przepisem orzeczenie krajowe, w którym sąd ostatniej instancji, w ramach postępowania mającego na celu ujednoczenie orzecznictwa państwa członkowskiego, uznaje za niezgodne z prawem postanowienie sądu niższej instancji wszczynające postępowanie prejudycjalne, bez zmiany skutków prawnych odnośnego postanowienia?
- 4.B** W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie 4.A – czy art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) należy interpretować w ten sposób, że sąd odsyłający nie powinien uwzględniać odmiennych orzeczeń sądu wyższej instancji oraz stanowisk w kwestii zasad prawnych przyjmowanych w interesie jedności prawa?
- 4.C** W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie 4.A – czy w takim przypadku zawieszono postępowanie karne może być kontynuowane w trakcie trwania postępowania prejudycjalnego?
- 5.** Czy zasadę niezawisłości sędziowskiej, o której mowa w art. 19 ust. 1 akapit drugi TUE, art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że w świetle art. 267 TFUE zasada ta zostaje naruszona, jeżeli przeciwko sędziemu wszczyna się postępowanie dyscyplinarne z tego względu, że wszczął on postępowanie prejudycjalne?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/64/UE z dnia 20 października 2010 r. w sprawie prawa do tłumaczenia ustnego i tłumaczenia pisemnego w postępowaniu karnym (Dz.U. 2010, L 280, s. 1).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/13/UE z dnia 22 maja 2012 r. w sprawie prawa do informacji w postępowaniu karnym (Dz.U. 2012, L 142, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 13 sierpnia 2019 r. – Vikingo Fővállalkozó Kft. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-610/19)

(2020/C 95/06)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Vikingo Fővállalkozó Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy krajowa wykładnia prawa i krajowa praktyka – zgodnie z którymi, jeżeli spełnione są materialne przesłanki prawa do odliczenia podatku, nie jest wystarczający sam fakt posiadania faktury, której treść jest zgodna z wymogami określonymi w art. 226 wspomnianej dyrektywy, lecz, w celu zgodnego z prawem skorzystania z prawa do odliczenia podatku na podstawie danej faktury, podatnik musi ponadto posiadać dodatkowe dowody z dokumentów, które muszą być zgodne nie tylko z przepisami dyrektywy 2006/112, ale także z zasadami wynikającymi z krajowych przepisów

dotyczących rachunkowości i przepisów szczególnych w dziedzinie dokumentów potwierdzających, w myśl których każdy uczestnik łańcucha jest zobowiązany do zapamiętania i złożenia oświadczenia w sposób zbieżny w odniesieniu do każdego szczegółu transakcji gospodarczej popartej rzeczonymi dokumentami potwierdzającymi – są zgodne z art. 168 lit. a) i art. 178 lit. a) dyrektywy 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (!) w związku z art. 220 lit. a) i art. 226 tej dyrektywy oraz z zasadą skuteczności?

- 2) Czy krajowa wykładnia prawna i krajowa praktyka – zgodnie z którymi w przypadku transakcji łańcuchowej, niezależnie od jakichkolwiek innych okoliczności, ze względu na sam fakt, że transakcja ma taki charakter, nakłada się na każdego uczestnika łańcucha obowiązek kontrolowania elementów dokonywanej przez niego transakcji gospodarczej oraz obowiązek wyciągnięcia z tej kontroli konsekwencji w stosunku do podatnika znajdującego się na drugim końcu łańcucha, a podatnikowi odmawia się prawa do [odliczenia VAT] na tej podstawie, że utworzenie łańcucha, choć nie jest zakazane przez prawo krajowe, nie było [racjonalnie] uzasadnione z ekonomicznego punktu widzenia – są zgodne z przepisami dyrektywy 2006/112 dotyczącymi [odliczenia VAT] oraz z zasadami neutralności i skuteczności podatkowej? W tym kontekście, w przypadku transakcji łańcuchowej, w ramach oceny obiektywnych okoliczności, które mogą uzasadniać odmowę prawa [do odliczenia VAT], czy przy ustalaniu i ocenie znaczenia i mocy dowodowej dowodów, na których opiera się odmowa prawa do odliczenia VAT, mogą być stosowane wyłącznie przepisy dyrektywy 2006/112 i prawa krajowego dotyczące odliczenia podatku jako przepisy materialne określające istotne okoliczności faktyczne związane z ustaleniem stanu faktycznego, czy też powinny być również stosowane przepisy dotyczące rachunkowości danego państwa członkowskiego jako przepisy szczególne?
- 3) Czy krajowa wykładnia prawna i krajowa praktyka – zgodnie z którymi podatnikowi wykorzystującemu towary do celów jego opodatkowanych transakcji w państwie członkowskim, w którym ich dokonuje, i posiadającemu fakturę zgodną z dyrektywą 2006/112, odmówiono prawa [do odliczenia VAT] na tej podstawie, że nie zna on wszystkich elementów [transakcji] dokonanej przez uczestników łańcucha, lub poprzez powołanie się na okoliczności związane z uczestnikami łańcucha działającymi na wcześniejszym etapie łańcucha w stosunku do wystawcy faktury, na które podatnik nie mógł mieć żadnego wpływu z przyczyn od niego niezależnych, a prawo do [odliczenia VAT] uzależnione jest od spełnienia przez podatnika, w ramach środków, które w uzasadniony sposób na nim ciążyą, ogólnego obowiązku sprawowania kontroli nie tylko przed zawarciem umowy, ale również w trakcie jej wykonywania, a nawet po jej wykonaniu – są zgodne z przepisami dyrektywy 2006/112 dotyczącymi [odliczenia VAT] oraz z zasadami neutralności podatkowej i skuteczności? W tym kontekście, czy podatnik jest zobowiązany powstrzymać się od wykonania prawa do [odliczenia VAT], jeżeli w odniesieniu do jakiegokolwiek elementu transakcji gospodarczej wskazanej na fakturze, w czasie po zawarciu umowy, w trakcie jej wykonywania lub po jej wykonaniu powziął on wiadomość o jakiejś nieprawidłowości lub o okoliczności, która skutkuje odmową prawa do [odliczenia VAT] zgodnie z praktyką organu podatkowego?
- 4) Czy w świetle przepisów dyrektywy 2006/112 dotyczących [odliczenia VAT] i zasady skuteczności organ podatkowy jest zobowiązany określić, na czym polega oszustwo podatkowe? Czy właściwe jest postępowanie organu podatkowego, zgodnie z którym uchybienia i nieprawidłowości pozbawione uzasadnionego związku przyczynowego z prawem do [odliczenia VAT], których dopuścili się uczestnicy łańcucha, są uważane za dowód oszustwa podatkowego na tej podstawie, że podatnik wiedział lub powinien był wiedzieć o oszustwie podatkowym ze względu na to, że zważywszy na wspomniane uchybienia i nieprawidłowości treść faktury jest niewiarygodna? Czy w przypadku, gdy istnieje oszustwo podatkowe, okoliczność ta uzasadnia wymaganie od podatnika, aby przeprowadził kontrolę zgodnie z opisanym wyżej zakresem i stopniem szczegółowości, czy też obowiązek ów wykracza poza to, czego wymaga zasada skuteczności?
- 5) Czy kara powodująca odmowę prawa [do odliczenia VAT] i polegająca na obowiązku zapłaty grzywny skarbowej w wysokości 200 % różnicy podatku jest proporcjonalna w sytuacji, gdy skarb państwa nie odniósł żadnego uszczerbku bezpośrednio związanego z prawem podatnika [do odliczenia VAT]? Czy można stwierdzić, że wystąpiła którakolwiek z okoliczności wymienionych w art. 170 ust. 1 zdanie trzecie az adózás rendjéről szóló 2003. évi XCII. törvény (ustawy XCII z 2003 r. o ogólnej ordynacji podatkowej; zwanej dalej „LPGT”) w sytuacji, gdy podatnik przekazał organowi podatkowemu wszystkie posiadane przez siebie dokumenty i zawarł w swojej deklaracji podatkowej wystawione przez siebie faktury?
- 6) W przypadku, gdy z odpowiedzi udzielonych na zadane pytania prejudycjalne wynika, że wykładnia krajowego przepisu prawnego przyjęta w następstwie sprawy, która doprowadziła do wydania postanowienia z dnia 10 listopada 2016 r., Signum Alfa Sped (C-446/15, EU:C:2016:869), i przyjęta na jej podstawie praktyka są niezgodne z przepisami dyrektywy 2006/112 dotyczącymi [odliczenia VAT], oraz biorąc pod uwagę, iż sąd pierwszej instancji nie we wszystkich sprawach może wystąpić do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z wnioskiem o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym, czy na podstawie przepisów art. 47 Karty praw podstawowych można uznać, że prawo podatników do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych gwarantuje im prawo do skutecznego środka prawnego i dostępu do bezstronnego sądu, uznane w tym artykule? Czy w powyższym kontekście należy interpretować, iż wybór formy rozstrzygnięcia przyjętego w sprawie Signum Alfa Sped oznacza, że kwestia ta została już uregulowana w prawie

wspólnotowym i została wyjaśniona w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej oraz że w związku z tym była ona oczywista, czy też oznacza to, iż z uwagi na wszczęcie nowego postępowania rozpatrywana kwestia nie została w pełni wyjaśniona i że w związku z tym nadal konieczne było wystąpienie do Trybunału o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 13 sierpnia 2019 r. – Crewprint Kft. / Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

(Sprawa C-611/19)

(2020/C 95/07)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Crewprint Kft.

Strona pozwana: Nemzeti Adó- és Vámhivatal Fellebbviteli Igazgatósága

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy krajowa wykładnia i krajowa praktyka – zgodnie z którymi organ podatkowy odmawia prawa [do odliczenia VAT] w odniesieniu do transakcji gospodarczej dokonanej między stronami na tej podstawie, że uznaje on formę stosunku prawnego między stronami (umowa o dzieło) za oszustwo ze względu na to, iż wiąże się ona z prawem do odliczenia i w związku z tym, na podstawie art. 1 ust. 7 [ogólnej ordynacji podatkowej] uznaje ją za działalność (działalność pośrednika), która nie daje prawa do odliczenia, zważywszy, iż w ocenie organu podatkowego celem zachowania stron jest uchylanie się od opodatkowania, gdyż działalność wykonywana przez odbiorcę faktury niekoniecznie [miała tę formę działalności gospodarczej], ponieważ ów odbiorca faktury mógł ją również wykonywać jako pośrednik – są zgodne z odpowiednimi przepisami dyrektywy 2006/112 (¹) [dotyczącymi odliczenia VAT] oraz z zasadą neutralności podatkowej? W tym kontekście, czy jako przesłankę zastosowania [odliczenia VAT] podatnicy mają obowiązek podatkowy wyboru jako formy działalności gospodarczej takiej, która nakłada na nich większe obciążenia podatkowe, czy też okoliczność, że podatnicy, korzystając z przysługującej im swobody zawierania umów i do celów niezwiązanych z prawem podatkowym, wybierają umowną formę działalności gospodarczej prowadzonej między nimi, która wywołuje również skutek przez nich niezamierzony i która polega na prawie do odliczenia podatku, stanowi nadużycie?
- 2) Czy krajowa wykładnia i krajowa praktyka – zgodnie z którymi w przypadku, gdy podatnik zamierzający skorzystać z prawa [do odliczenia VAT] spełnia materialne i formalne przesłanki [wspomnianego odliczenia] oraz podjął wymagane środki przed zawarciem umowy, organ podatkowy odmawia prawa do odliczenia VAT na tej podstawie, że uważa, iż utworzenie łańcucha jest ekonomicznie zbędne i w związku z tym stanowi nadużycie, ponieważ, mimo iż podwykonawca jest w stanie świadczyć usługi, powierza ich wykonanie innym podwykonawcom z przyczyn niezwiązanych ze zdarzeniem podatkowym, a także dlatego, że podatnik zamierzający skorzystać z prawa [do odliczenia VAT] w chwili przyjęcia zamówienia wiedział, iż ze względu na to, że jego podwykonawca wobec braku zasobów ludzkich i materialnych, zrealizuje świadczenie korzystając z własnych podwykonawców – są zgodne z odpowiednimi przepisami dyrektywy 2006/112 [dotyczącymi odliczenia VAT] oraz z zasadą neutralności podatkowej? Czy na odpowiedź ma wpływ okoliczność, że podatnik lub jego podwykonawca włączyli do łańcucha podwykonawcę, z którym mają bezpośredni związek lub z którym łączy ich związek osobisty lub organizacyjny (osobista znajomość, związek pokrewieństwa lub ten sam właściciel)?